

že pozůstalost po Františku Š-ovi byla již projednána a opatrovnicky v příčině nezl. Zdenky V-ové schválena, neboť jde o zjištění vlastnictví této vkladní knížky u toho neb onoho z obou zůstavitelů a odevzdání pozůstalosti nepřekáží tomu, aby přezkoumán byl důvod dědického práva, tím méně překáží přezkoumání skutečného stavu pozůstalosti cestou spornou, ježto nemůže býti dědici odevzdána věc cizí. Prvý soudce nepoukázal výslovně ani dle jména zúčastněné strany na pořad práva a stalo se tak tudíž rekursním soudem, a to tak, že nebyla přidělena žádnému z účastníků úloha zahájit spor. Dokud spornou cestou nebude zjištěn bezpečný podklad pro to, do které pozůstalosti sporná knížka patří, nelze rozhodovati o návrhu, aby projednání pozůstalosti po Anně Š-ové nebylo schváleno.

N e j v y š š í s o u d nevyhověl dovolacímu rekursu.

D ů v o d y:

K pozůstalosti po Anně Š-ové se přihlásil jedině Ladislav Š., a to ze zákona bezvýminečně, a podal místopřísežné seznání jmění, do něhož pojal i zmíněnou vkladní knížku. Správně bylo tohoto místopřísežného seznání jmění podle § 114 nesp. pat. použito za základ projednání a odevzdání pozůstalosti, a nebylo věcí pozůstalostního soudu, aby zkoumal jeho správnost, — protože jest mezi Ladislavem Š., který se k pozůstalosti za dědice přihlásil, a ostatními pozůstalými, kteří tak neučinili, sporné, zdali zmíněná vkladní knížka patří do pozůstalosti či nikoliv, a by odkazoval je na pořad práva, určoval úlohu žalobce a stanovil lhůtu pro podání žaloby a následky jejího nepodání v ní a odložil proto rozhodnutí o schválení projednání pozůstalosti. Jen tehdy, když k téže pozůstalosti jest podáno několik dědických přihlášek, které si vzájemně odporují, má soud pozůstalostní podle § 125 nesp. pat. sice všecky přijmouti, ale má po slyšení stran rozhodnouti, která má proti druhé vystoupiti jako žalobkyně, a určití přiměřenou lhůtu, v které žaloba má býti podána, jinak že se pozůstalost projedná nehledíc na dědické nároky odkázané na pořad práva. O takový případ však zde nejde.

Čís. 15385.

Exekuce na vinkulovanou vkladní knížku.

Exekuční soud nemůže naříditi peněžnímu ústavu jako poddlužníkovi, by vyplatil vymáhajícímu věřiteli vklady nehledíc k vinkulaci.

(Rozh. ze dne 11. září 1936, R I 951/36.)

P r v ý s o u d povoliv vymáhajícímu věřiteli exekuci na movité věci a zabavením pohledávek uložil poddlužnici bance, aby z vkladní knížky vybrala bez ohledu na vázanost heslem částku 2.163 Kč 60 h a vydala

ji vymáhajícímu věřiteli. Rekursní soud tento příkaz prvního soudu zrušil.

Nejvyšší soud nevyhověl dovolacímu rekursu.

Důvody:

Neoprávněnost dovolacího rekursu plyne z odůvodnění rozhodnutí nejvyššího soudu čís. 12352 Sb. n. s., kde byl řešen obdobný případ a stačí proto rekurentku z důvodu stručnosti poukázat na právní názor tam vyslovený, na němž vývody dovolacího rekursu v souzeném případě nic nemění. Exekučnímu soudu nenáleží, aby zasahoval v zájmu vymáhajícího věřitele ve svém usnesení do právního poměru, který byl založen vinkulací vkladní knížky, o niž jde. Jest na vymáhajícím věřiteli, který si vymohl přikázání pohledávky z vkladu, aby se sám vypořádal s podlužníkem, který odpírá jeho výplatu. Zda a jakou cestou ovšem docílí tu svého uspokojení, vymyká se z rámce exekučního řízení.

Čís. 15386.

Odevzdal-li otec jako pojistník před svou smrtí životní pojistku třetí osobě v úmyslu darovati tuto pojistku svému dítěti, jde o darování mezi živými.

Byla-li tato pojistka v době dárcova úmrtí v rukou třetí osoby jako zmocnitelky a uschovatelky zřízené pro obdarované dítě, nepatří do pozůstalosti dárcovy.

(Rozh. ze dne 11. září 1936, Rv I 1530/34.)

Otec žalobkyně byl pojištěn pojistkou znějící na doručitele pro případ svého úmrtí na částku 1.000 Kč. Pojistku tu daroval před svou smrtí žalobkyni a odevzdal ji do úschovy její babičce. Žalobkyně tvrdí, že žalovaná (její matka) z této pojistky vybrala zažalovanou částku, domáhá se jejího vrácení. Prvý soud uznal podle žaloby. Odvolací soud žalobu zamítl. Důvody: Žalobkyně ani v době smrti svého otce, ani před tím nebyla v držbě pojistky, pojistku tu po smrti otce v držbě neměla, a byť jí měla býti vydána, nelze prohlášení otce žalobkyně pokládati za smlouvu, nýbrž za odkaz, a to neplatný pro nedostatek předepsaných formálních náležitostí. Poněvadž tedy žalovaná podle výpovědi žalobkyně samé žalobkyni 950 Kč neodňala, nýbrž žalobkyně částku uvedenou žalované vydala, a ta z ní, jak žalovaná potvrzuje, útraty pohřbu zaplatila, náležela částka ta žalované a žaloba není důvodná.

Nejvyšší soud uložil odvolacímu soudu nové jednání a rozhodnutí.

Důvody:

S hlediska právního nelze se závěry napadeného rozsudku souhlásiti. Uvádí-li se v nich, že z výpovědi žalobkyně jako strany skutečně